

Det hellige år 2000 – jubileum

ROMA
18. - 20. februar 2000

AV ROAR MELAND

Som et ledd i den katolske kirkes feiring av år 2000, var det dagene 18. - 20. februar en feiring av det permanente diakonat. Når man bruker termen "det permanente diakonat" så skyldes det at man i den katolske kirke har to typer diakoner; de som først ordineres til diakoner for senere å bli ordinert til prester, og de som etter at de er fylt 35 år og fulgt et femårig utdanningsprogram, ordineres til diakoner for å være det på livstid.

Før det andre vaticankonsil (1962 - 1964) fantes nesten ikke permanente diakoner i den katolske

kirke bortsett fra de som ikke ble funnet skikket til å bli ordinert som prester. Å forbli diakon var det samme som å være en mislykket teolog.

Etter det andre vaticankonsil har det vokst fram en bevegelse innen den katolske kirke som ser en fornyelse av et permanent diakonat/diakonembete med røtter tilbake til den første kristnes diakonat som en mulighet for framtidens kirke - å forkynne Kristus gjennom diakoni, det vil si gjennom litugi og karitativt arbeid i forening. På denne bakgrunn, kan man si at det hadde vært mer naturlig å bruke termen diakon om de permanente diakoner og gjennomgangsdiakon om de som skal bli prester. Det beste var om kirken avvik-

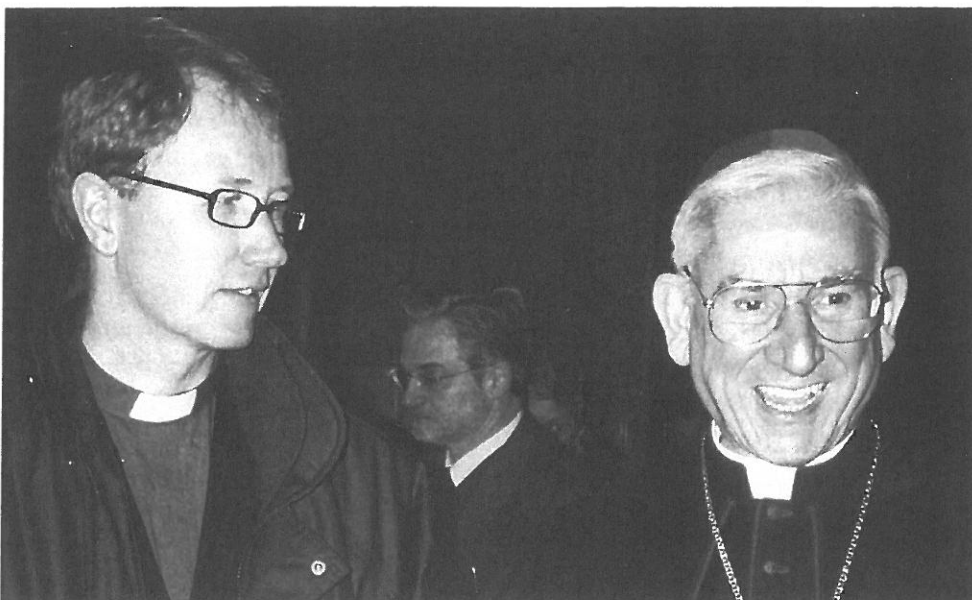
let ordningen med at presteordinasjonen forutsetter forutgående diakonordinasjon. (En tilsvarende merkverdighet har Den norske kirke hvor man forutsetter presteordinasjon før bispeordinasjon.)

Høydepunktet under jubileet for det permanente diakonatet var i Peterskirken søndag 20. februar da 18 kandidater, etter fem års studium, ble ordinert til diakoner av Kardinal Dario Castrillon Hoyos, leder av Kleruskongregasjonen. (Han er forresten aktuell som ny pave.) En fullsatt Peterskirke, mange av dem diakoner fra hele verden kledd i alba og diakonstola, med biskoper, diakoner, kardinaler og prester i en lang prosesjon, dannet rammen om en diakonordinasjon vi sent vil

glemme. Noen vil hevde at pomp og prakt tar fokus fra det sentrale i den katolske kirke. Vi som var i Peterskirken som norske diakoner sitter igjen med et inntrykk av en kirke som med dette ønsker å gi diakonatet en ny giv og ny status i kirken.

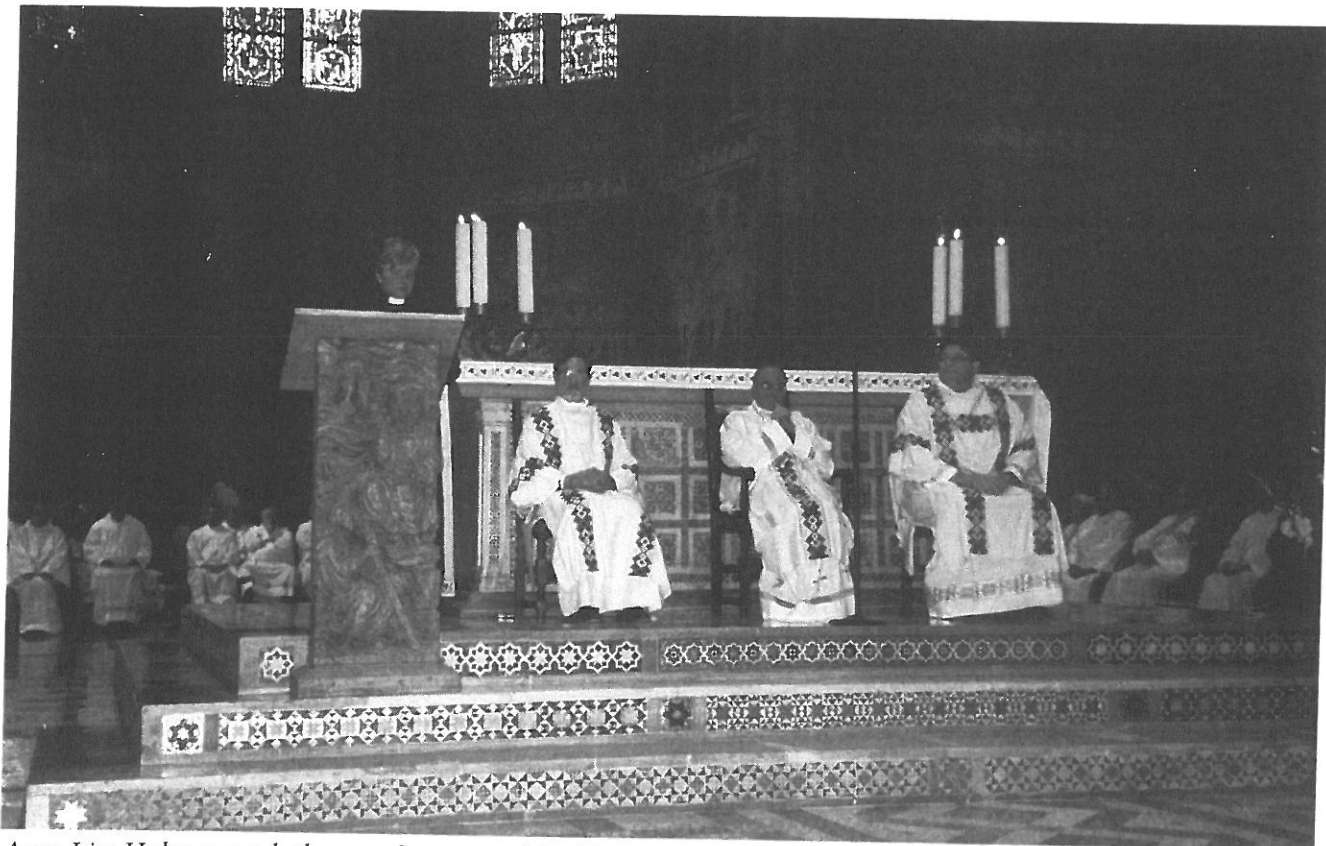
Kardinalens preken var en sterk og innsiktsfull tale til de nye diakoner og til alle oss andre som også er kalt og ordinert til å være Jesu Kristi diakoner i kirke og samfunn i alle land og på alle kontinenter. "Dere er et tegn og instrument i kirken og i verden for Kristus som kom "ikke for å tjenes men for å tjene", sa kardinalen. "Dere er lydige mot et varig kall: ordinasjonen gir dere et tegn, et varig merke som likedanner dere med tjeneren Jesus... Dere vil forbli tegnet på tjeneren Kristus helt til liv tar slutt." Kardinalen understreket også at diakonen hadde et spesielt ansvar for den karitative tjeneste. "Diakonenmå være det levende og handlende uttrykk for kirkens karitative tjeneste som er mat for de som sulter, lys og samarbeid for sosial framgang og utvikling, ord og handling for rettferdighet. Diakonen er det privilegerte instrument i kirkens sosiale opplæring."

Etter audiensen med

Roar Meland i samtale med kardinal Hoyos, leder for Kleruskongregasjonen.

for det permanente diakonat

Anne Lise Holm som tekstleser under messen i Assisi.

paven på lørdag, kom kardinalen bort til oss diakoner fra Norge og Sverige og hilste på oss. Dette kan synes som en selvfølgelighet. I Vatikanet er dette ikke vanlig, spesielt med tanke på at det innen kurien var ulike syn på den økumeniske deltakelse. På italiensk vis var det noe uklart med vår påmelding og tilstedeværelse. Etter at ledelsen i Kleruskongregasjonen ble klar over at vi var gjester fra Skandinavia, opplevde vi en gjestfrihet og oppmerksomhet som ble spesielt lagt merke til. Kardinalen og paven tok oss spesielt med i sine

hilsner. Biskoper, kardinaler kom og hilste på oss. Vi følte oss eksotiske i denne sammenhengen, ikke minst takket være at vi brukte våre grønne diakonskjorter og at til og med noe så sjeldent som kvinnelige diakoner eksisterte. Forbundsleder Anne Lise Holmsen kom ikke minst i søkelyset etter at hun i messen som vi feiret i Basilikaen til Frans av Assisi, deltok ved å lese epistelt teksten på norsk. Kvinnelig diakon i diakonskjorte i en katolsk kontekst skapte muligheter for mange interessante samtaler. Vår tilstedeværelse har kanskje

vært et lite bidrag i den økumeniske prosess mot kirkens enhet. Det var i hvert fall mange som uttrykte stor glede over vår tilstedeværelse og at dette hadde betydd mye for dem i kampen for den permanente diakons plass i Den romersk katolske kirke.

Messen i Assisi var i seg selv en begivenhet i og med at biskopen av Assisi inviterte alle til å ta imot nattverden. Den svært økumenisk engasjerte biskopen av Assisi gjorde med dette noe som svært få av hans kolleger til nå har gjort. I den katolske

kirke er nattverdsfeiringen offisielt lukket for kristne fra andre kirkesamfunn. Derfor var det et stort øyeblikk da vi som kristne brødre og søstre for første gang under jubileet kunne spise av det samme brød og drikke av den samme kaldt, nok et tegn på at enheten i Kristus trenger seg fram til tross for mange hindringer på veien, hindringer som kanskje mer skyldes harde hjerter enn teologi. ●